

10. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

4. BŘEZEN 1995

„Těším se do Olomouce,“ řekl Svatý Otec arcibiskupu Graubnerovi při audienci v Římě.

PASTÝŘSKÝ LIST FULDSKÉHO BISKUPA K LETOŠNÍ POPELEČNÍ STŘEDĚ

V každé mši svaté prosíme Pána bezprostředně po modlitbě Otče náš: „Smiluj se nad námi a pomoz nám: ať se nikdy nedostaneme do područí hříchu, ať žijeme v bezpečí před každým zmatkem.“ Proč nás nechává církev prosit o ochranu před zmatkem? Je to proto, že hříchy jsou často snadněji rozpoznatelné - můžeme jich litovat a v lítosti nad vinou můžeme stále znovu nacházet nový začátek v milosti Boží. U zmatku je to obtížnější. Často se nám obtížně rozlišuje mezi právem a bezprávím a svědomí vinou a hříchem slábné. V 1. listu apoštola Jana se píše: „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže ale hříchy vyznáváme, ... on nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti“ (1 Jan 1,8-9).

Zmatení duchů, které ztrácí ze zřetele jasná měřítká dobra a zla, je však právě znamením naší doby. Společná základní přesvědčení, na nichž je postavena naše společnost, se rozpadají a rozpadají. Mnozí ztratili pevnou půdu pod nohama, duchovní a často také rodinné svazky se rozpadají a nechají se hnát proudem času do nejisté budoucnosti.

Cožpak to není hodina církve, aby nabídla všem těm pomýleným lidem v Božím slovu pravdu, v Božích přikázáních jistotu a v Boží lásce úkryt? Kdo dnes v církvi hledá toto, bude však často i v našem společenství bolestně postrádat jasnost a jistotu. Máme sice dialogy a diskuse, dotazy a zasedání a především stále nové papíry v dosud nikdy nevidaném rozsahu, ale skutečně jasného se objevuje stále méně. Spíše otázek přibývá a mnohé z pokusů o odpověď odpovídají spíše přáním než věčné pravdě. Ano, my dnes skutečně prožíváme to, co apoštol Pavel předpověděl ve 2. listu Timoteovi: „*Nebot' přijde doba, kdy lidé nesnou zdravotní učení a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájm*“ (2 Tim 4,3-4).

Abychom našli v takové situaci správnou cestu, dal nám Bůh jako kompas pro duši svědomí. Ale neupadla také mnohá svědomí do víru ducha doby? Zdá se, že teď máme přímo inflaci tvorby svědomí. Mnozí se dnes odvolávají na své svědomí. Svědomí proti zákonu, svědomí proti instituci. Nejvyšší instance: Moje svědomí! Nejsou však lesklou nálepkou „rozhodnutí svědomí“ zahalena vlastní přání, vlastní zájmy, ba i libůstky?

Nemusí to být vždycky úmyslné. Může to spočívat také na pouhém se-

beklamu. Nezapomínejme, že klamná tvorba svědomí a tomu odpovídající rozhodnutí svědomí vykonaly v dějinách lidstva mnoho neštěstí. (Ve jménu svého „svědomí“ hnali vůdci francouzské revoluce bezpočet lidí pod guillotinu. „Svoboda, rovnost, bratrství“ a rozum místo náboženství, z toho vzniklo nové svědomí. Ale co se všechno stalo ve jménu tohoto svědomí?)

Ještě v předcházející generaci byly v Německu ve jménu „národního“ svědomí, které požadovalo „udržení čistoty krve“, posílány miliony Židů a jiných nevinných obětí do plynových komor v Osvětimi. Vzpomínám si ještě velmi dobře na krutou terminologii Třetí říše, která toto všechno žádala „ve jménu cti a svědomí“. Kolik svědomí tu bylo svedeno a ohnuto! (Já sám jsem nedávno procházel po pověstných polích smrti v Kamboodži, na nichž rudí Khmerové povraždili třetinu vlastního národa, veškeré městské obyvatelstvo. To bylo v jejich očích vysoké a vznešené „rozhodnutí svědomí.“)

A když se dnes v naší generaci usmrcují každý rok statisíce dětí v těle matek, také to se zdůvodňuje „rozhodnutím svědomí.“

Ano, tak velice se můžeme mýlit ve svém svědomí, když zapomínáme, že svědomí není nezávislý orgán, nýbrž přijatý orgán. Je to do jisté míry radarové zařízení naší duše, které může přijímat vlny Boží. V modlitbě „*Otče náš*“ říkáme: „*Bud' vůle tvá.*“ „*Tvá vůle!*“ A když se rozčilujeme nad těmi nezávislými, kteří si už nenechají nic říkat o Bohu a společnosti a jednájí úplně svobodně, nesmíme zapomenout, kolik výklenků samosprávy jsme zřídili my sami v našich srdcích a duších. Jak často se my sami neotevíráme „*Tvé vůli*“, nýbrž potají říkáme: „*Ať se stane má vůle*“. Když se takto odkloním od vůle Boží a prosadím svoji vlastní nezávislou vůli, pak to nesmím označovat jako „rozhodnutí svědomí“. Chraňme se tedy před ukvapenými a sebeoslavnými výroky svědomí. Zvláště to platí tam, kde v nejsvětější oblasti předstupujeme před živého Boha, při svaté Eucharistii.

„*Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije*“ - připomíná svatý Pavel - protože „*kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení*“ (1Kor 11,28-29). Nejlepším zkoumáním svědomí, ke kterému nás všechny v postní době církev vybízí, je vykonání dobré velikonoční zpovědi.

Také ve velkém zmatení pojmů našich dnů, se všemi módními proudy, se musí moje svědomí tvořit na pravdě, na dobru, na Bohu a jeho stvoření. Radarové zařízení, které přijímá vlny Boží, přenáší vlny Boží do vůle Boží pro nás.

Tím, milé sestry a bratři, přejdeme od špatného svědomí a od nebezpečí mylné tvorby svědomí k daleko radostnějšímu tématu, totiž k dobrému svědomí. Když to tak funguje, že přijímáme Boží vůli a svědomí nás orientuje na to, co Bůh od nás chce, pak se otevírá úplně jiný rozměr života, který nás dává dohromady! Když každý chce svoje vlastní, pak jdou lidé proti sobě a pryč od sebe.

Když všichni přijímáme pravdu Boží, přijímáme to, co nás vede ke vzájemnosti, k základu společného přesvědčení, což my dnes tak velmi hledáme a jehož zhroucení se v naší společnosti tak strašně prosazuje. Vždyť když se považujeme za děti Boží, staneme se bratry a sestrami. A když přijímáme, k čemu nás vyzývá Duch Boží, totiž k dobru, k pravdě, k lásce a odevzdanosti, pak se také vzájemně můžeme učinit šťastnými.

Konat dobro! Vzájemně konat dobro! Kolik možností jsme zameškali ve svém životě! Když svoji duši, své svědomí otevřeme Bohu, dá nám impulsy, podněty a milostiplné myšlenky v plnosti. Kolik dobra můžeme konat! Já si myslím, že náš očistec bude možná spočívat i v tom, že uvidíme, kolik příležitostí ke konání dobra jsme ve svém pozemském životě zameškali. Snad potom poznáme, kolik chudých a trpících jsme vůbec nezpozorovali. Snad potom vystoupí do popředí lidé, kteří byli ponecháni v pozadí. Nebylo by toto správným postním předsevzetím pro tento rok? Co všechno můžeme konat! Přátelský pohled, podat pomocnou ruku, obětovat trochu času člověku, který toho potřebuje. Když pak pocítíme, kolik radosti působíme, kolik pomoci poskytujeme, pak obětování času nebude už obětí, nýbrž bude nás samotné těšit.

Pak budeme mít tolik radosti z konání dobra, že se skutečně budeme vzájemně činit šťastnými a staneme se tím šťastnějšími. To je svědomí v plné funkci, to je plod dobrého svědomí pro náš život.

Aby nám všechny tyto plody byly darovány v bohaté míře - požehnej vás všemohoucí Bůh ✨ Otec, ✨ Syn a ✨ Duch svatý.

✨ Johannes Dyba
Fulda, Popeleční středa 1995

Lev XIII. svým způsobem předpověděl pád komunismu, pád, za který zaplatí lidstvo a Evropa velkou cenu, protože lék, jak napsal již v r. 1891, se může ukázat jako mnohem horší, než sama choroba. Tak mluvil papež váhou autority církve učící.

A co říci o třech portugalských dětech z Fatimy, které náhle v předvečer výbuchu Velké říjnové revoluce uslyšely poselství, že Rusko se obrátí, že „nakonec zvíťezí mé Neposkvrněné Srdce?“ To si nemohly vymyslet, neznaly ještě ani dějiny ani zeměpis a neměly potuchy o sociálních hnutích a rozvoji ideologie. A přece se stalo to, co

předpověděly. Snad právě proto byl povolán papež z dalekého kraje, ten papež, který se musel stát obětí vražedného útoku na náměstí Sv. Petra právě 13. května 1981, aby to všechno bylo zřejmější a srozumitelnější, aby Bůh, který hovoří skrze člověka o znameních doby, mohl být slyšitelnější a srozumitelnější? Je to ten Otec, který stále působí, ten Syn, který stále působí, i ten neviditelný Duch, který je Láska a jako Láska působí svým tvůrčím spasitelným, osvěcujícím a oživujícím

Knihu

**Jana Pavla II.:
Překročit práh naděje**
(váz., 200 str., cena 139,- Kč)

si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

způsobem.

Jan Pavel II.: Překročit práh naděje

MYŠLENKA NA NEDĚLI

ČAS PŘÍPRAVY A ZKOUŠKY

Každý, kdo bude vzývat jméno Páně bude zachráněn.

(Řím 10,13)

Svatopostní období, které právě začíná, je velkým darem Božím, který tě má ještě více přiblížit k Ježíši Kristu. Největší kus cesty tobě vstříc ušel Syn Boží sám. Půjde tak daleko, jak jen to bude možné, aby ti byl podoben ve všem kromě hříchu. A když se ti tak přiblížil, začne jako první proslapávat úzkou a málo schůdnou cestičku zpět k nebeskému Otci. Půjdeš-li v jeho šlépějích, dojdeš bezpečně ke svému cíli.

Než vykročí, odebere se do samoty. Ukládá si velmi přísný půst. Usebranost a sebekázeň je nejlepší přípravou k náročné cestě. Neboj se pouště samoty a sebezapření. Zdá se, že tu není nic, a zatím je tu přítomno více než kde jinde Všechno. Schází tu mnoho z toho, na co jsme zvyklí, ale tu zdánlivou prázdnotu vyplňuje zvláštním způsobem Boží přítomnost. Nebeský Otec rád přebývá v pustinách. Nechej se vést Duchem na místa, kde tě čeká Bůh. Neohlížej se nazpět a jdi co nejdále, tam, kde budeš jen ty sám a tvůj Stvořitel. Otevři se naplno jeho působení.

Nyní se připoj k Ježíši. Vytrval zde po čtyřicet dní v modlitbě a postu. Připravuje ti první velké naučení: ani tehdy, kdy jsme opustili všechno, abychom se důvěrněji setkali s Bohem, nejsme si jisti před odvěkým Nepřítelem. Právě naopak. Nezvyklé chování Ježíšovo vzbudilo jeho pozornost a podezření. Pokušitel se snaží najít slabou stránku: vyhladovělý jistě neodolá při představě chutného pokrmu: „Proč se tu trápíš? Stačí jedno tvé slovo, a budeš mít dostatek chleba!“

Ovocem postu není slabost, ale síla. Duše, která si v dobrovolné sebe-

kázní uvědomila sílu své svobody, neztratí tak snadno vládu nad sebou. Okusila jiného, vydatnějšího pokrmu. Dábel neuspěl, ale zdaleka se nevzdává.

Sleduj pozorně jeho další pokus. Bere si na pomoc Písmo. Slovy žalmu nabádá Ježíše k opovržlivosti a k honbě za falešnou popularitou: „*Vyvolej senzací, získáš si zástupy, nechceš se snést dolů na andělských křídlech?*“ Nesmí tě překvapit ďábloví převleky. Ta opice Boží se umí tvářit jako poslední hlasatel skutečné pravdy. Dělá to od začátku a bude to dělat dále. **Zapamatuj si dobře Ježíšův postoj: Nikdy není dovoleno pokoušet Boha.**

Při svém třetím pokusu sází Odpuřce všechno na jednu kartu. Představuje se v celé své nádheře: je skutečným pánem veškeré slávy, moci a bohatství tohoto světa. Všechno dá k dispozici každému, kdo se mu pokloní.

Poděkuj Pánu, že můžeš být svědkem této události. Máš vzácnou příležitost přesvědčit se, komu se to klaníš, když se pachtíš za jménem, slávou nebo mocí. Můžeš si být jist, že Ten, od něhož satan odchází pokouřen, ti nabízí mnohem, mnohem víc. Padni mu k nohám a pokloň se mu. Stojí tu sám, v prostém šatu, vyhladovělý, a přece je to **Pán všeho světa**. Důstojný způsob, jakým překonal Zlého, je jasným svědectvím jeho božství. Vystavil se pokušení, aby ti dodal odvahy. I tebe si může ďábel vyžádat, aby tě třibil jako pšenici. Ježíš tě dnes připravuje

na to, že můžeš být zkoušen tím více, čím blíže budeš u Něho. Ale nikdy nepřipustíš, abys byl zkoušen nad své síly. **Pomůže ti zvítězit, protože tvé zkoušky jsou jeho sláva.**

Čerpej stále sílu tam, kde ji čerpal On: v samotě a sebezáporu - v modlitbě a postu. Využívej těch vzácných dní, které nás dělí od jeho Zmrtvýchvstání, aby ses vyzbrojil podle jeho příkladu. Udělej všechno pro to, abys mu v těchto dnech byl stále co nejbližší. Uvidíš jej v daleko těžších zkouškách, než byla tato. Uvidíš jej, jak se potí hrůzou, najdeš jej v prachu země, zkrváceného a zdeptaného jako červa. Uslyšíš jeho zoufalý výkřik úplné opuštěnosti. Bude při tom myslet na tebe a na tvé zápasy. Vydržíš-li s ním do krajnosti, uvede tě do své slávy. To je to jediné, na čem mu záleží: Vysvobodí tě, protože lneš k němu, ochrání tě, protože znáš jeho jméno. Vyslyší tě, až ho budeš vzývat, bude s tebou v tísní, zachrání tě a oslaví (srv. Žalm 90).

Bratr Amadeus

Tu mu řekl Ježíš: Odejdi, satane...

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU
MODLITBY

BŘEZEN 1995

1) úmysl všeobecný

Lidé na okraji.

Za všechny, kteří jsou vyřazeni na okraj konzumní společnosti její ekonomikou.

2) úmysl misijní

Misie v Africe.

Ať mladé africké církve oplývají životností, vírou a misionářským nadšením.

Dar mé důvěry

Před rokem - 2. února 1994 - o svátku Uvedení Páně do chrámu přijal italský charismatik Don Stefano Gobbi toto poselství (dar „vnitřní řeči“ - „locutio interna“):

„Milovaní synové, nechte se zanést v mé mateřské náručí do Chrámu Páně, abych vás obětovala k dokonalé slávě Nejsvětější Trojice...“

Ve vás má být Otec oslavován dokonalým plněním jeho božské vůle; ve vás chce být Syn oživen tak, že se stanete nástrojem jeho božského milosrdenství; ve vás působí Duch svatý silou své Lásky, aby vás uschopnil proměňovat srdce a duše...“

Buďte darem mé důvěry pro církev, která dnes tak trpí a je rozdělena, pošlapána a utlačena vystupuje na Kalvárii svého bolestného utrpení...“

Stůjte po boku papežovi a biskupům v modlitbě a synovské lásce. Podpírejte spolubratry kněze, běžte na pomoc zvláště slabým, křehkým, kteří klesají pod tíhou velkých nesnází této poslední doby...“

Buďte darem mé důvěry pro toto ubohé lidstvo. Pomáhejte mu navrátit se k Bohu cestou modlitby a pokání. Cesta obrácení je ta jediná, kterou se musí dát, aby dosáhlo záchrany a míru.

Nyní vstupujete do rozhodující doby, na kterou jsem vás po léta připravovala.

Kolik bude smeteno hrozným uragánem, který se teď přežene nad lidstvem!

Toto je čas velké zkoušky; toto je můj čas, děti zasvěcené mému Neposkvrněnému Srdci. Chci se projevit vašim prostřednictvím a dát všem dar své důvěry, zvláště až nastanou dny velkého zoufalství a všeobecné beznaděje. Proto vás žádám, abyste se nechali přinést v mé mateřské náručí do chrámu slávy Páně a stali se tak pro všechny světlem naděje, když budete všude šířit dar mé důvěry...“

(Kněžím, přemilým synům Panny Marie, vyd. 1995 MKH Olomouc, Černochova 7)

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 5. března - 1. čt.: Dt 26,4-10
1. neděle - Ž: 91(90),1-2.10-11.12-13.14-15 odp.: srv. 15
postní - 2. čt.: Řim 10,8-13
Ev.: Lk 4,1-13

Pondělí 6. března - 1. čt.: Lv 19,1-2.11-18
ferie - Ž: 18,8.9.10.15 odp.: Jan 6,64b
Ev.: Mt 25,31-46

Úterý 7. března - 1. čt.: Iz 55,10-11
ferie - Ž: 33,4-5.6-7.16-17.18-19 odp.: 18b
Ev.: Mt 6,7-15

Středa 8. března - 1. čt.: Jan 3,1-10
ferie - Ž: 50,3-4.12-13.18-19 odp.: 19b
Ev.: Lk 11,29-32

Čtvrtek 9. března - 1. čt.: Est 14,1.3-5.12-14
ferie - Ž: 137,1-2a.2bc-3.7c-8 odp.: 3a
Ev.: Mt 7,7-12

Pátek 10. března - 1. čt.: Ez 18,21-28
ferie - Ž: 129,1-2.3-4ab.4c-6.7-8 odp.: 3
Ev.: Mt 5,20-26

Sobota 11. března - 1. čt.: Dt 26,16-19
ferie - Ž: 118,1-2.4-5.7-8 odp.: srv. 1
Ev.: Mt 5,43-48

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne 5. 3. 6. 3. 7. 3. 8. 3. 9. 3. 10. 3. 11. 3.

Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	288	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	309
Prosby	289	292	296	299	302	306	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	269	268	269	268	269	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	900	311
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	307	311
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	308	312
Prosby	287	291	295	298	301	305	308	312
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	306	314

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Sestra Konsoláta Betrone, apoštol apoštolů, hlasatelka důvěry v Boha

Sestra Konsoláta Betrone se stala pokračovatelkou sv. Terezie od Ježíška. Ježíš sám potvrdil, že tak vyhověl Tereziččině prosbě.

Ježíš má velké zalíbení v duších, které žijí v duchu dětinnosti. Řekl Konsolátě:

„Hleď, Konsoláto, lidé si představují, že ctnost se dá měřit velikostí mých darů. Mýlí se. Já jsem úplně svobodný a dávám dary podle své vůle. Myslíš, že sis vysloužila svými ctnostmi velké dary? Ubohá Konsoláto, nemáš ani ctnosti, ani zásluhy, ani nic jiného. Ale já mohu obdarovat, kdy chci. Mám slabost - pro malé duše. To je vše. Malým mohu všechno odhalit. Říkám ti mnoho o tvé budoucnosti...? Odhaluji ti mnoho? Ano, souhlasím. Ale moje srdce přetéká. Ty jsi tak malá, že bereš věrně všechna moje slova a zaznamenáváš je. Mohu ti říct všechno. Mám v tobě zdroj radosti, protože v tobě mohu působit, co chci, a jsem to jenom já, kdo to působí.

Ty víš, s jakou pečlivostí zhotovuje maminka oděv pro své dítě. To dítě by způsobilo mamince velikou bolest, kdyby jí v tom chtělo bránit a zhotovilo by si oděv samo... Nenutím nikoho, aby pro mnoho ran věřil zjevení o mém milosrdenství. Pro přijetí mých darů platí stále jedna jediná podmínka: Můžeš věřit? Pro ty, kdo věří, je možné všechno. Žádám tě, abys psala, protože moje slova přinesou mnoho ovoce. Moje vysvětlení ti mohou někdy připadat dětsky naivní, ale ty jsi tak malá, že se musím přizpůsobit ve vyjadřování možnostem tvého chápání. Vzpomeň si, že moje slova jsou duch a život.

Malým svěřuji všechno. Ty mi nic neodepřeš a já neodepřu nic tobě. Mysli na to, že ti nikdy nebude chybět moje síla. Když se s tebou podělím o své ctnosti, dám ti především sílu, protože ty jsi slabost sama.

Miluji duše a chci je zachránit

Konsoláto, já chci oběti. Svět se hroutí a já ho chci zachránit... Napiš, že zachráním svět svou milosrdnou láskou.

Podívej se na ty mladé vojáky. Většina z nich by utonula v neřestech, kdyby zůstali doma. Na bitevním poli, daleko od příležitosti, které dráždí k pokleskům, budou umírat ve společnosti s duchovním a budou zachráněni. ... Bída, která panuje ve světě, to není dílo mojí spravedlnosti, nýbrž mého milosrdenství. Z té mnohé bídy se pozvedá k nebi hlas modlitby.... Miluji

duše a chci je zachránit. Abych je zachránil, používám tvrdosti, ale věř mi, děje se tak z milosrdenství. Nejsou dva, tři roky intenzivního utrpení, které končí věčnou radostí, lepší, než celý život strávený v hříchu, který končí zavržením?

Neměly by se obviňovat hlavy států, protože ony jsou pouze nástrojem v mé ruce. Spása světa vyžaduje tuto oběť. Hlad a nouze přivádějí duše k zoufalství. Pomoz mi je zachránit. Chci zachránit ubohé lidstvo, které se brodí v blátě. Abych je zachránil, nevidím žádný jiný prostředek, než nouzi a hlad, i když jsou zoufalí. Pros za ně, Konsoláto, abych mohl zmírnit jejich bolesti a zachránit duše. Nálety zničily mnoho domů. Domy se mohou postavit znovu, duše nikoliv. Není lepší zachránit duše a kvůli tomu strpět domy v troskách?“

Naše nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. (Dolní nám. 24, 77100 Olomouc) vydalo knížku

JEŽÍŠOVO SRDCE SVĚTU (180 stran, 29 Kč),

kteřá obsahuje podstatnou část díla o životě a spisech sestry Konsoláty Betrone, které vyšlo v Itálii.

Ty z vás, které sestra Konsoláta a její „dílo maličkých“ oslovilo, odkazujeme na tuto knížku. Doporučujeme ji však všem čtenářům, určitě je obohatí...

Cölesta Candová, Konsolátina kamarádka a matka čtyř dětí, z nichž nejstaršímu je právě devět let, zemřela náhlou smrtí. Ježíš řekl Konsolátě:

„Cölesta Candová se nyní raduje z patření na mne a z nebe se stará o své děti s větší nežností, než jaké by byla schopna, kdyby zůstala na světě.

Nedělej ze mne tvrdého Boha tam, kde jsem Bohem lásky, lásky bez hranic, Bohem nekonečné dobroty. Napiš dobrotivé Srdce Ježíšovo, protože všichni vědí, že jsem svatý, ale ne všichni vědí, že jsem dobrý.“

Ježíšova láska k duším

„I ty nejošklivější děti jsou v srdci své maminky vždycky krásné. Stejně se chová moje Srdce k duším. I když jsou ošklivé, temné a odporné, jedná s nimi moje Srdce jako s krásnými dušemi. Náležejí mně. Dal jsem jim všechnu svoji krev! Proto mě uráží každý přísný soud, každá výčitka, každé odsouzení,

i když se zakládají na pravdě. A naopak dojmá mne každé hnutí soucitu, ohledu a milosrdenství... Konsoláto, potěš moje Srdce a vytrhni je ze smutku tím, že mi ukážeš dobrou stránku nějaké hříšné duše: já tomu uvěřím, já přijmu tvoji modlitbu, v níž za ni prosíš, vyslyším tě. Bolí mě, když mám používat spravedlnost, moje Srdce potřebuje víru, že moji tvorbu nejsou nevděční... Moje Srdce hledá tuto útěchu, chce milosrdenství a ne spravedlnost. Nikdy nezapomínej, že já jsem ke svým tvorům jen dobrotivý a milosrdný, a jsem rád, že mohu být právě takový. Moje spravedlnost vůči vinám v tomto životě spočívá v tom, že jsou převáženy dobrými skutky. Nikdo mi nesmí vyrvat žádnou duši. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všechno, a nikdo je nesmí vytrhnout z ruky mého Otce... Nikdy úplně nezahynou, protože já jim dám věčný život. Tato slova patří všem duším. Věř mi, Konsoláto, kdo chce jít do pekla, ať tam jde. I když je tomu tak, že mi nikdo nesmí vytrhnout z ruky žádnou duši, je ovšem pravdou, jelikož má svobodnou vůli, že se mi může vymknout, zradit mne, zapřít a vydat se Odpurci. Kdybyste jenom trochu mysleli na slíbený ráj, místo abyste mne zraňovali svou nedůvěrou! Já jsem vás přece stvořil a určil pro nebe a ne pro peklo - pro požívání věčné lásky a ne pro společnost s demony...

Váš strach, že budete zavrženi, je bezdůvodný. Konečné odmítnutí kajícínosti se vyskytuje jen u lidí, kteří záměrně a ze svobodného rozhodnutí chtějí jít do pekla, a proto odmítají moje milosrdenství. Pokud jde o mne, já nikomu neodmítám své odpuštění: moje smilování objímá celý vesmír, neboť pro všechny jsem prolil svoji Krev. Duše není odsouzena pro množství svých vin, nýbrž jen pro tvrdšínost, s jakou odmítá přijmout mé odpuštění, a protože se ze své vlastní vůle odsuzuje. Pro dobrého lotra na kříži stačil jediný úkon důvěry ke mně, abych mu v jediném okamžiku odpustil jeho přemnohé viny, a on ještě v den svého obrácení obdržel mé království a stal se svatým...! Důvěřovat a jen důvěřovat, a můžeš slepě věřit ve splnění mých zaslíbení, protože já nemám žádnou míru ani pro svou dobrotu, ani pro své milosrdenství. Nechci smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil a měl život... Sláva Bohu pro tvou důvěru! Přísaha je mi, že věříš, že nebe je ti vždycky otevřené, ať už je stav tvé duše jakýkoliv“.

-ire-

Mariánské oázy

KÁJOV

Mezi nejstarší mariánská poutní místa v Čechách nutno počítat jihočeskou mariánskou oázu Kájov, poutní místo na mírném návrší v jižních Čechách, 4 km západně od Českého Krumlova, nedaleko hory zvané Klet, která poutní místo svou výškou chrání od severu.

Počátky Kájova začínají v 10. století, kdy česká země patřila pod řízenské biskupství a kdy v Řezně sídlil ušlechtilý biskup svatý Wolfgang (972 - 994). Ten posílal do jižních Čech kněze misionáře, aby jihočeský lid v okolí dnešního Českého Krumlova přivedli kázáními do lůna křesťanství.

Misionářům se dílo dařilo. Na místě pohanského obětiště postavili dřevěný kostel zasvěcený Panně Marii

Sv. biskup Wolfgang navštívil Kájov při jedné ze svých vizitačních cest. Při kázání vybízel křesťany k velké důvěře v Mariinu pomoc. Na tuto biskupovu návštěvu po mnohá staletí upomínal kamenný památník a oltář sv. Wolfganga v poutní svatyni.

Od 10. století přicházeli do Kájova mariánští ctitelé. Jejich počet se v 11. století nezmenšil a ve století dvanáctém na toto místo putovalo už tolik věřících, že dřevěný kostelík nedostačoval. Proto byl na jeho místě zbudován kamenný románský kostel. Jeho zbytky jsou dodnes patrné v kapli Zesnutí Panny Marie.

R. 1255 byl vedle kostelíka postaven větší a rozsáhlejší románský kostel. V letech 1400 až 1433 byl zvětšen za finanční pomoci pánů z Rožmberka.

Románský kájovský kostel byl ve velké oblibě. Sám pražský arcibiskup Jan z Jenštejna jej navštívil roku 1395

ců a poutníků nádhernou svatyní ve slohu jihočeské gotiky. Tato jedinečně krásná stavba byla dostavena roku 1485 a - stojí dodnes.

Chrámová loď je 20,7 m dlouhá a 12,3 metrů široká. Délka presbytáře 15,56 m, jeho šířka 7,20 metrů. Celková délka kostela je 36,26 metrů. Věž kostela se vypíná do výšky 28 metrů.

Uprostřed chrámové lodi stojí dva štíhlé sloupy, na jejichž vrchu se rozvíjí pohádkově krásná kamenná žebra, která přecházejí do goticky mírně lomených stropů dvou chrámových lodí a končí ve svazcích na bočních stěnách. Takové dvoulodní chrámové stavby nalezneme jen v jižních Čechách.

Také goticky mírně lomená klenba presbytáře je zdobena krásným kamenným žebrovím, které se spojuje ve svazky na stěnách presbytáře.

Původní gotický hlavní oltář se do dnešních časů nedochoval. Byl totiž r. 1769 nahrazen oltářem barokním jedinečně krásy. Na tomto oltáři dnes trůní dřevěná socha Panny Marie Kájovské s Ježíškem. Socha zhotovená z lipového dřeva je 1,50 m vysoká. Panna Maria sedí a na levém koleně levou rukou přidržuje sedícího Ježíška, ve své pravici drží žezlo. Ježíšek se rozhlíží, v pravé ruce královské jablko. Rodička Boží hledí na poutníky a její obličej vyzařuje nadpozemskou blaženost, dobrotu a vlídnost. Znalci zařazují tento skvost řezbářské středověké práce do 15. století. Na otázku, jaká Mariina socha byla předmětem úcty poutníků předtím, nelze dát uspokojivou odpověď.

V 16. století se v Kájově stalo zvykem Mariinu sochu i s Ježíškem oblékat. Zachovalo se 20 nádherných rouch. Dnes se socha neobléká, neboť šaty by zakrývaly krásu řezbářské práce.

Panna Maria v Kájově je předmětem úcty poutníků od 10. století. Mariánská úcta přes četnou nepřízeň časů se zde udržuje dodnes. Když jsem do tohoto místa zavítal poprvé, uchvátila mne krása této mariánské oázy. Její obraz vryl se tak hluboko do mého nitra, že při každé vzpomínce stále vidím kájovskou věž obklopenou církevními stavbami. Ta věž jako by táhla celý kájovský areál do výšin k nebeské Matce, a já pokaždé šeptám: „Svatá Boží rodičko Kájovská, buď pozdravena.“

P. Oldřich
(foto archiv autora)

a jeden z nich se při kostele usadil. Žil zde v tuhém pokání a vybízel i novokřesťany, aby pokáním usmířovali Boha za své někdejší činy, spáchané v době, kdy ještě byli pohany. Říkal: *Křtem vám byly odpuštěny všechny vaše osobní hříchy, spáchané před křtem, ale prospěje vám usmířovat Boha pokáním.* Místo slov „činit pokání“ se také český říká „kátí se“. Proto se začalo tomuto místu říkat KÁJOV a tento název si podrželo do dnešních dnů.

Kněz nabádal křesťany také k mariánské úctě. Učil příchozí, aby si zvykali ve svých nesnázích obracet se k Panně Marii o pomoc.

na své zpáteční cestě z Říma a přinesl poutnímu Kájovu papežské požehnání a odpustky. Roku 1448 dostal Kájov odpustky od kardinála Jana.

Kájov byl těžce poškozen husity (1422). Při požáru shořely všechny staré listinné dokumenty. Rychle obnovený kostel ale už roku 1428 husité znovu vypálili. Opět obnovený kájovský kostel značně poškodil podobně založený požár v r. 1464.

Nový rok 1471. Na scénu dějin Kájova vstupuje farář Michael Pilz. Ten na základech kájovské románské svatyně, tolikrát poškozené, buduje za pomoci Rožmberků, okolních šlechti-

Někdy se setkáváme s představou, že kritici projektu na rozšíření povinné sexuální školní výchovy chtějí děti uchovávat co nejdéle v „nevinné“ nevědomosti. Dokonce i představitelé jinak váženého sdružení ve svém nedávném prohlášení hovoří o osobách nespokojených s projektem jako o lidech, „kteří by své potomky rádi udržovali do 13 let v přesvědčení, že je přinesla vrána nebo čáp“. Těžko říci, proč se takových nadsázek používá. Jde snad o snahu za každou cenu dokázat, že kdo nechce s autory projektu souhlasit, je pošetilým a nenapravitelným zpátečníkem?

Institut pro odpovědné rodičovství uspořádal 11. února v rámci kurzu přirozeného plánování rodičovství pracovní seminář na téma Přirozené plánování rodičovství a pohlavní výchova. Generální vikář brněnské diecéze preláta P. Jiří Mikulášek k účastníkům kurzu promluvil o teologických aspektech regulace početí. Představa, že i v otázkách plánovaného rodičovství se každý musí rozhodovat podle svého svědomí, je samozřejmě správná. Svědomí je však třeba formovat v souladu s učením církevního magisteria. Nikdo si nemůže vytvářet své vlastní normy. Nauka *Humanae vitae* je závazná pro všechny, i když někteří manželé se k stanovenému cíli budou přibližovat postupně. Princip *graduarity*, který encyklika připomíná, bývá nezdůvodněně zneužíván: stupňovitost se totiž týká cesty k dosažení ideálu, nikoli závaznosti norem.

V dalším jednání semináře se absolventi dřívějších kurzů podělili o své zkušenosti s novými účastníky. Mnoho se hovořilo také o pohlavní výchově. Solidní poučení o pohlavní problematice je nezbytnou součástí celkové výchovy a rodiče potřebují poradit, jak správně vzdělávat i v této oblasti. Hromadné poučování ve škole však rodinnou výchovu nenahradí a pro rozdílnou vyspělost žáků se často mine účinkem. Škola a stát má garantovat spíše základní míru informací. Naděje vzbuzují alternativní programy. Paní Věra Traxlerová z Pardubic hovořila o programu přípravy rodičů ke správné sexuální výchově jejich dětí. Ve východočeském kraji jej úspěšně rozvíjí hnutí Rodina. Pro starší žáky II. a III. stupně je vhodný program *Teen Star*, o kterém referovala sestra Prokopa Tomášková z Řádu svaté Voršily.

Ukazuje se, že v sexuální výchově ani není potřeba vymýšlet příliš mnoho nového. Spíše jde o to, abychom ze zahraničních zkušeností vybírali jen to nejlepší.

MUDr. Helena Šiprová

Sdělení redakce

Na četné dotazy našich čtenářů sdělujeme, že redakce Světla nemůže v souvislosti s diskusí o pohlavní výchově zprostředkovat předávání dopisů nebo peticí kterékoli instituci. O zavedení povinné školní sexuální výchovy s konečnou platností rozhodne ministr školství pan Ivan Pilip, Karmelitská 7, 118 12 Praha I. Upozorňujeme také, že neshromaždíme ani kopie odeslaných žádostí a peticí. Zájemci je mohou zaslat na adresu: Výbor na obranu rodičovských práv, Palackého nám. 7, 621 00 Brno.

NÁPLŇ SEXUÁLNÍ VÝCHOVY VE ŠKOLÁCH

Správnou představu o tom, k čemu povede navrhovaná povinná školní sexuální výchova, získáme spíše po pročtení jejího obsahu než z prohlášení o ušlechtilých cílech, se kterými se v poslední době setkáváme.

Pro informaci čtenářů proto přinášíme výpisky z obsahové náplně sexuální výchovy, jak ji v loňském roce zveřejnil časopis *Česká škola*. Autoři návrhu jsou MUDr. Jiří Mellan a MUDr. Antonín Brzek. Jde o doslovné citace tezí, jejichž výběr není reprezentativní. Pro snadnější orientaci čtenářů, kteří se snad rozhodnou vyhledat původní texty, uvádíme čísla okruhů, ze kterých jsou citované zásady uvedeny.

Česká škola, roč. 1, č. 2 (říjen 1994). Obsahová náplň sexuální výchovy na 1. stupni základní školy (s. 14 - 15)

5.1., pro 5. ročník:

„Když se mladí lidé rozhodnou pohlavně žít a nejsou ještě zralí, aby se mohli postarat o možného potomka, musí se poučit o možnostech antikoncepce a dohodnout se na společném postupu.

Nejvhodnější a nejdostupnější je pro mladé lidi používání kondomu, který rovněž významně chrání před nákazou při nahodilém styku.“

Česká škola, roč. 1, č. 4 (prosinec 1994). Náplně soustavné sexuální výchovy na 2. stupni základních škol a na středních školách (s. 8 - 14)

1.5. 3.stupeň:

„I homosexuálové dovedou žít v trvalém hodnotném partnerském vztahu, z něhož získávají některé pozitivní hodnoty, které lze obvykle získat v manželství.“

2.4. 2.stupeň

„Někteří lidé (ponejvíce velmi důslední křesťané) zahajují pohlavní život až v manželství, tedy s první a jedinou známostí.“

2.5 3. stupeň

„Manželství je legální smlouva mezi dvěma lidmi a státem.“

3.1. 2.stupeň

„V období dospívání si člověk vytváří vlastní hodnotový systém.“

3.2. 2.stupeň

„Když se dospívající rozhodne pro zahájení pohlavního života, musí se také předem rozhodnout, jakou bude užívat ochranu před nežádoucím těhotenstvím a pohlavními chorobami“.

2.2. 2.stupeň

„Někteří chlapci a děvčata masturbují, jiní nikoliv.

Masturbace není zdravotně škodlivá. Existuje však řada nepodložených mýtů o její údajné škodlivosti.

Onanie by neměla převážit nad ostatními zájmy, jako je sport, vzdělávání a koníčky, které jsou pro rozvoj osobnosti důležitější.“

2.2. 3.stupeň

„Masturbace prováděná o samotě nebo s partnerem je jedním ze způsobů, jak projevit a prožít radost ze sexuality bez rizika těhotenství nebo pohlavních chorob.

Vzájemné dráždění bez soulože může být pro dvojici důležitou složkou jejich sexuality.

Masturbace je mnohdy jediným východiskem lidí, kteří žijí osaměle nebo bez možnosti pohlavního styku s partnerem.“

4.3. 3.stupeň

„Každý pár i jednotlivec se rozhodne, jak projevit své sexuální citění.

Sem patří líbání, dotyky, mazlení, masáž, erotická četba, účast na umění, koupání, orální, vaginální či anální sex.

Mnohé mimokoitální aktivity přinášejí příjemné uspokojení a riziko nákazy PN (AIDS je zmenšeno). Každý je zodpovědný za následky svého sexuálního chování.“

4.6. 3.stupeň

„Někteří lidé používají k zesílení svých fantasií erotické obrázky, filmy či literaturu.

Sexografické materiály, které popisují normální sexuální aktivity, ➔

☛ mohou být zdrojem poučení a u některých jedinců i užitečným vzrušujícím podnětem.“

6.1. 2.stupeň

„Mladý člověk získává informace z různých zdrojů, podle nichž si vytváří vlastní pravidla chování.“

Každá škola, každá oblast má i u nás své nepsané normy sexuálního chování.“

Poznámka:

Slovo **stud** se nám v celé obsahové náplni sexuální výchovy nalézt nepodařilo. Pouze mezi zásadami urč-

nými pro 1. stupeň základní školy, *okruh 4.1*, se praví:

„Všichni lidé mají svou sexualitu. Sexuální pocity, představy a touhy jsou přirozené. Je třeba jim rozumět a nestydět se za ně.“

připravil -kš-

Bez komentáře...

Správnou představu o skutečných cílech obecně formulovaných programů si často spoluvytváříme také podle charakteru osobností, které

návrh podporují, a podle jejich argumentů.

S projektem na zavedení povinné sexuální výchovy ve školách opako-

vaně vyslovil svůj souhlas také **MUDr. Radim Uzel**. V článku „Sexuální zmatení jazyků“, který otisklo **Rudé Právo** dne 16. 2. 1995, píše:

Pochopitelně se hned ozývají odpůrci. Pokud se rekrutují z řad laických organizací, jsou jejich námitky pochopitelné. Moje novinové výstřižky však obsahují téměř neuvěřitelné výroky hlav pomazaných. Vedoucí univerzitního Ústavu rodinného lékařství se domnívá, že „předčasně podaná informace vyvolá v nitru dítěte zmatek a

nejistotu“ a že „správné místo pro plný pohlavní život je pouze v manželství“. Ústřední školní inspektor má obavy, aby „některé děti nezačaly vzápětí teoretické vědomosti zkoušet v praxi“, a ředitel základní školy si myslí, že „kdyby měl nějaký kluk z předmětu sexuální výchova čtyřku, byl by před děvčaty znemožněný“.

Láska a utrpení

Úvahy v duchu sv. Pavla od Kříže (1694-1775)

Úvodem

Lidský život je vždy soužitím s jinými lidmi. Náš život není nikdy jen náš a jen čistě pro nás. Zdary a nezdary našeho života závisí v rozhodující míře od zdarů a nezdarů našich mezilidských vztahů. Vztahy mají mnoho forem a stupňů: kamarádství na pracovišti, přátelství, láska. Být zcela sám, v absolutní osamělosti bylo by pro člověka prokletím: je stvořen pro „ty“ a „my“. Jeho štěstí nezávisí na něm samém a od něho samého, ale vychází ze zážitku, že je přijímán, obdarován, milován.

Ale je tu ještě něco. Kdo se chce naučit opravdovému vztahu, přátelství nebo lásce, nutně narazí na otázku o Bohu. K. G. Chesterton jednou řekl, že ateista není nikdy bezradnější, než když musí být naplněn vděčností, a neví, komu by měl poděkovat. V lásce a utrpení překračuje člověk svůj čistě lidský rozměr. Kdo miluje, ten musí zajisté přijímat toho druhého

i sebe. Proč ten druhý je takový? Proč já jsem takový? Zkušenost vlastní nemohoucnosti, vlastní omezenosti může být tíživější a nepřekonatelnější než nedostatky těch druhých. A naopak: v lásce si navzájem dáváme více, než co vychází jen z nás. Jak velké blaho, tak velké utrpení odkazují člověka na toho, kdo mu daruje dobro a kdo jej nenechává v bolesti osamocené. Člověk není nikdy zcela sám: u základů všech mezilidských vztahů je niterný vztah k Bohu, který spojuje spolu Já a Ty. Křesťanská víra nám říká, že Bůh je trojjediný, tedy je vztahem sám v sobě. Jsme jeho podobou právě v tom, že jsme tvory stvořenými pro vztah, nastaveni na to, abychom pravý život nacházeli v tom, že přijímáme a dáváme. Víra k tomu dodává, že Bůh, protože je Láska, sám na sebe přijal zkušenost utrpení: jako milující zaplatil svůj vztah k nám utrpením: tak vysoce si nás cení.

Osvícenství a pak marxismus slibovaly světu, že člověk si může vybudovat nový svět, ve kterém nebude utrpení, ve kterém úspěšnost člověka bude zajištěna tak nějak samotnými vnějšími podmínkami společnosti, že nám bude padat všechno do klína z vnějšku bez našeho úsilí. Takové přísliby se ukázaly jako iluze: předpokládaly zcela mechanické pojetí člověka, v němž je člověk chápán jako jedno kolečko mechanismu, které „funguje“ v rámci celku. To, co je v člověku to nejpodstatnější, jeho svoboda, jeho niternost, jeho jedinečnost, to je zcela pomínuto. A tak hledáme dnes znovu učitele lidství, kteří by nám pomohli a naučili nás žít - naučili nás mezilidským vztahům, lásce,

utrpení a poznání Boha. Učitelé lidství mohou být jen ti, kteří sami uměli žít. Nazýváme tyto lidi „světci“. V rozhovorech se svatým Pavlem od Kříže umožňuje nám P. Martin Bialas navštívit tak říkajíc základní kurz ve škole lidskosti. Prostými slovy, která vycházejí z naší každodenní zkušenosti vede nás obezřetně po cestě k pravému životu. Ukazuje nám, jak je víra hluboce lidská a vysoce praktická; umožňuje nám, abychom poznali skutečnou školu dobrého života. Je mým přáním, aby se tyto stránky staly mnoha lidem pomocí na jejich cestě.

V Římě 5. července 1994
✱ Josef kardinál Ratzinger

Pavel od Kříže - velký milovník

Každý člověk touží po lásce, bez ohledu na to, z kterého je národa, ke které sociální skupině patří. I svatí chtěli milovat a být milováni. Byli to lidé jako ty a já. Ale vyznačovali se jedním: hledali a našli ve víře v Boha a v živoucím vztahu k Bohu naplnění svých tužeb a přání.

Takovým světcem byl sv. Pavel od Kříže, zakladatel pasionistů. Narodil se v Itálii 1694 a zemřel 1775, tedy před 220 lety. Zaslouží si, aby se s ním seznámila právě dnes širší veřejnost, a to především pro hloubku jeho duchovně-náboženského myšlení, která může dát velmi mnoho současnému člověku, který tolik touží po opravdovém bezpečí. Pavel od Kříže je právem nazýván „mystikem“. Někteří v něm vidí největšího italského mystika 18. století. Nesmíme jej

zaměřovat se sv. Janem od Kříže, velkým španělským světcem, který spolu se sv. Terezíí z Avily reformoval karmelitský řád. Sv. Pavel od Kříže byl ovšem silně ovlivněn náboženským myšlením obou těchto duchovních učitelů. Již jako mladík rozjímal nad jejich texty.

Každý světec má své charisma, zvláštní dar, který mu byl dán Bohem. Svatý Pavel od Kříže byl po celý svůj takřka 82 léta trvající život uchvácen a naplněn myšlenkou: „Ježíš, Bůh a člověk a Boží Syn pro mne trpí a pro mne umírá, a to z lásky.“ Toto tajemství naší víry popisuje již evangelista Jan, když říká: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna..“ (J 3, 16).

Pavel od Kříže - z Božího vnučnutí - založil mužský a ženský řád. Členové těchto řádů usilují, aby přiblížili lidem osvobozující poselství o ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Pánu: „Ježíšovo utrpení jako div divů Boží lásky.“

Setkání - vztah

Předpokladem pro každý lidský vztah je úsilí o schopnosti, že si navzájem skutečně rozumíme. Často slyšíme od druhého jen to, co chceme slyšet.

„Co je člověk?“ - Na tuto otázku existují nejrůznější odpovědi. Za jeden z nejlepších popisů člověka pokládám onen od Martina Bubera: „Člověk je především setkání, vztah a dialog.“ Každý člověk prožívá setkání a žije ve vztazích. Ale ne každé setkání znamená „setkání“. Chci-li se skutečně setkat s nějakým člověkem, musím být vnitřně nepředpojatý a otevřený. Na druhé straně se nám již jistě přihodilo nečekané a obštašující se-

tkání s nějakým člověkem. Ohlédneme-li se ve svém životě nazpět, připomeneme si taková setkání, šťastná, ale i bolestná.

Někdy nám může připravit velkou radost přátelské slovo, úsměv, gesto dobré vůle nebo uznání a může dojít k opravdovému osobnímu setkání, i když třeba trvalo jen krátkou dobu a bylo spíše „náhodné“. Když se taková osobní setkání lidí opakují, pak vznikne „vztah“, vzájemná zaměřenost jednoho na druhého.

Vztahy jsou nezbytnou součástí lidského života. Člověk se do vztahů „rodí“. V optimálním případě vyrůstá dítě zaštitěno ochrannou mocí mateřského a otcovského vztahu. Vztahy k sourozencům v rodině podporují výchovu a vyzrávání mladého člověka. K lidským kontaktům dochází ve škole, v dalším vzdělávání, v zaměstnání, ve volném čase. Nejintenzivnější lidské vztahy nacházíme mezi přáteli, mezi zamilovanými a v manželské lásce.

Pravý osobní lidský vztah je „dialogický“, tzn. jeden i druhý partner si navzájem vycházejí vstříc, věnuje mu pozornost a zájem, sám vůči sobě je zdrženlivý, aby umožnil druhému uplatnění a připravil mu radost.

Pro výstavbu lidského vztahu je důležitým předpokladem, abych druhého přijímal takového, jaký je. Musím jeho odlišnost respektovat, ano, zamiluji si ji. To neznamená, že mohu nechat bez povšimnutí své slabosti a chyby, naopak, oba se budeme snažit, abychom na sobě pracovali, a budeme dělat všechno pro to, abychom tomu druhému připravili radost. Tím krásným a obštašujícím ve zdařilém lidském vztahu je právě ta okolnost,

že mohu být takový, jaký jsem, že nemusím ani nosit masku ani hrát nějakou „roli“.

Další předpoklad pro každý lidský vztah spočívá v úsilí a schopnosti, že si navzájem skutečně rozumíme. Často neslyšíme od druhého to, co nám chce říct, ale to, co chceme slyšet a co od něho očekáváme. Milovanému člověku, třeba manželskému partnerovi, porozumím tehdy, když si polořím vážně otázku, co tím chtěl říct; když si dám tu námahu, abych se, pokud je to možné, vžil do jeho situace. To často nebývá vůbec jednoduché.

Je překvapující, jak často světci - pod vlivem svého vztahu k Bohu - žili v hlubokých lidských vztazích. Tak sv. Pavel z Kříže měl intenzivní přátelský vztah k mnoha lidem. Patřili k nim muži i ženy, ženatí i svobodní, kněží i řeholníci. V mnoha případech trvalo toto přátelství po desetiletí, často až do smrti přítele. Toto intenzivní „intimní“ přátelství nás oslovuje z mnoha dopisů, které se nám po sv. Pavlu zachovaly.

Příkladem z mnoha je jeho vztah k jedné mladé svobodné ženě Anežce Graziové z Orbetella. Pavel z Kříže ji duchovně provázel na její cestě k Bohu po dobu 11 let. Když pak Anežka zemřela ve věku 41 let, byla pochována v nově zbudovaném prvním chrámu pasionistů. To bylo v roce 1744 něco zcela neobvyklého. Jiným krásným příkladem „intimního“, ale lidsky hlubokého přátelství je vztah svatého Františka Saleského a svaté Františky de Chantal.

Martin Bialas
(překlad Lubomír Štula)

VELKÁ SOLIDARITA

Kamkoliv se dnes podíváme, jsme zaplavováni přivalem vizuálních dojmů. Obrovské reklamní tabule, přeplněné výklady novinových stánků, křiklavá aranžmá výloh a obchodů, neúnavné záření televizní obrazovky. Soustředěný útok na naše vnímání dosahuje toho, že po určité době i to, co nám původně vadilo, začne ztrácet svůj pro nás nepříjemný akcent a my si zvykáme. Nejdříve jakoby zhostejníme a po dalším čase, jako bychom zapomněli na svoji původní averzi, začínáme brát předkládané obrazy jako samozřejmé, přijatelné. Je v tom něco záłudného, co nás činí do značné míry jakoby bezbrannými. Móda si dnes může dovolit prakticky cokoli. Soustředěným útokem opakovaných dojmů přebourává vkus lidí do té míry, že pokládají výkřik nové vlny za nezbytnou součást života. Stokrát opakovaná lež se stává pravdou.

Tato zkušenost se netýká jen vizuálních dojmů. Jsme vystaveni náporu nových vzo-

řů chování. Masmédia nám postupně vnučují, co nemůžeme nemít, bez čeho se nemůžeme obejít, co musíme rozhodně vyzkoušet, ochutnat, udělat, koupit. Díváme se kolem sebe a zjišťujeme, že těch, kteří tato poselství přijímají, přibývá, že okruh těch, kteří by chtěli odolat, je stále užší, že jsme vlastně už poslední, kdo ještě ne... A jsou tu ještě další vzory. Stále nové a nové obměny stejně tuctových seriálových postav, které na nás útočí nejen tím, co dělají, ale také tím, jak to dělají. Jsou to někdy celé hodiny televizní podívánky, které jsou vyplněny vlnami nervozity, křiku, umělého napětí, povýšenosti, bezcitnosti, hrubosti, frivolnosti, nestydatosti, to všechno ochucené občasným vyumělkovaným sentimentem nebo „ospravedlňujícím“ humorem.

Občas se v nás ozve výčitka, že bychom si měli zachovat svůj vlastní názor, postoj, zvyk, způsob. Ale ten původní vzor

pod přivalem nových vzorů nějak bledne, šedne, vytrácí se, naše obranná citlivost ztrácí svou rozlišovací schopnost a my nacházíme jakési vnitřní omluvy a zdůvodnění, že není možno stále jít proti proudu ani zůstat stát na jednom místě, že se musíme srovnat s dobou a s vývojem, že skoro všichni...

Nerozhodneme-li se k zásadnímu obratu, hrozí nám nebezpečí, že tato eroze v nás bude pokračovat stále hlouběji a hlouběji, až nám v srdci nezbude nic z úrodné půdy, do které je ještě možno zasévat Boží slovo. Potřebujeme se zastavit, potřebujeme najít protilek.

Jestliže nám svět staví před oči své vzory i proti naší vůli, nemáme jinou možnost, než se odvrátit a hledat naše vzory. Máme vzory, nescíslné zástupy živoucích osvědčených vzorů: jsou to naši světci. Není to náhoda, že za poslední roky povýšil Jan Pavel II. ke cti oláře na 150 nových ☺

☉ **světců.** S těmito zástupy nás spojuje obcování svatých. Oni nefigurují v nebi jako ti, kteří už to „mají za sebou“ a jsou na odpočinku. Oni mají svrchovaný zájem, abychom my všichni byli stejně úspěšní jako oni, prošli bez úhony všemi nástrahami a oslavili Boha svým životem i svou smrtí. Nebe není místo pasivního klidu. Je celé zapojeno do nelídného boje s odvěkým Odpůrcem, je místem té nejtěsnější a nejdokonalejší solidarity. Všichni ti, kteří již patří na Bohu, jej milují tou neaktivnější láskou a láskou k Bohu je neoddělitelná od lásky k lidem. Oni nás milují celou silou své oddanosti a obětavosti, milují nás bez hlomozu a bez reklamy, ale skutečně a účinně. Naopak všech ten mumraj, který nás obklopuje a tlačí se nám do našeho soukromí, snaží se vmluvit a vlíchnout do přízně, to je jen velký bluf Nepřítele, který nás nenávidí.

Nebylo by lepší sednout si zády k obrazovce a zahledět se na ty, kteří jsou živí,

skuteční, nefalšovaní, věrní následovníci Kristova evangelia? Styk s nimi to nebude jen ukrácení dlouhé chvíle, to bude živoucí zážitek z obcování svatých. Místo neskutečných postav ve vymyšleném světě se setkáme s těmi, kteří zde žili jako my a mají na vlatní kůži ověřeno, jak dobrý je Bůh a jaké je štěstí milovat Boha také ve svých bratřích. Čekají na nás, jsou nám k dispozici. Po každém z nich tu zůstalo na zemi nesmírné dílo lásky a obětavosti. Co by tu zbylo po nich, co bychom o nich věděli, kdyby svůj čas utráceli jen tak u obrazovky? Nenechme se mýlit. Ani jeden z nich dnes není nemoderní. Ukazují nám tu nejkrásnější a nejúčvatnější módu budoucnosti: život s Bohem. Oni jsou připraveni, aby nám pomohli formovat náš duchovní život - život s Bohem a pro Boha, a to nejen svým strhujícím příkladem, ale i účinnou přímlovou u Dárce všech milostí. Jimi se nechejme oslovit a uchvátit, o nich si vyprávějme, jimi se povzbuzujme.

Jenže, ruku na srdce, přiznejme si, problém je také v tom, že je známe jen žalostně málo.

Jakkoliv různá je doba, kdy žili, jakkoliv rozmanité jsou jejich osudy a cesty, všichni mají jedno společné: zřekli se sebe a světa, aby udělali místo Bohu, a přesvědčili se záhy, že tím nejen nic neztratili, ale naopak všechno získali. Je-li ještě ve světě něco dobrého, je to všechno ovoce jejich lásky k Bohu a k bližním. Bůh nemůže ukázat svou lásku k lidem jinak, než prostřednictvím těch, kteří se mu dají k dispozici. Přidat se k nim, to znamená přestat si hrát na vlastním písečku a zapojit se do té velké akce Boží solidarity, která chce spojit všechny pro všechny a všechny s Bohem. To je rodina, ve které jsme doma, tam je naše jistota a bezpečí, útěcha a opravdová radost. Nezbyvá, než se vracet stále do otcovského domu.

-ir-

500. NAROZENINY OCHRÁNCE NEMOCNÝCH

Ve vzrušené době 15. století, kdy Kolumbus hledal Indii a objevil Ameriku, zlatokopové s dobrodruhy dobývali střední a jižní Ameriku a zotročovali domorodé obyvatele, narodil se roku 1495 v portugalském městečku Montemor-o-Novo Jan Ciudad. Už jako osmiletý chlapec toužící po dobrodružství utekl od rodičů do Španělska. Stal se pastýřem, později žoldněrem císaře Karla V. při tažení proti Turkům do Rakouska a Uher, pak pracoval v Tunisu, až konečně přišel do španělské Granady. Bylo mu tehdy 44 roků, když jedno kázání proslulého Jana z Avily jej oslovilo tak mocně, že radikálně změnil svůj ži-

vot. Mezi duševně nemocnými poznal na vlastním těle týrání, bezpráví, duchovní i tělesnou bídu těchto ubožáků. V této trpké zkušenosti poznal zcela jasně směr a orientaci, kterou mu Pán pro další život dává. Stejně jako biblický milosrdný samaritán, chce i on svým dalším životem odpovídat na bolestné volání těch nejobožejších.

V roce 1539 zřídil Jan v jednom pronajmutém granadském domě svůj první špitál pro chudé a nemocné, postižené i bezdomovce. Sbíral je na ulici, ošetřoval a vyžebraval pro ně všechno, co bylo zapotřebí. Sloužil jim dnem i nocí bez ohledu na jejich

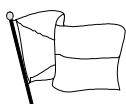
původ, vyznání nebo národnost. Stal se nejen o jejich tělesné zdraví, ale pečoval i o jejich duši. Jan z Boha, jak jej začal tehdejší granadský biskup jmenovat, měl pro chudáky víc než pouhý soucit. Chtěl jim nezištně plně sloužit a spatřoval v nich trpícího Krista, který se za nás obětoval na kříži.

Janův příklad brzy následovali další stejně smýšlející nadšenci, kteří se kolem něj shromáždili, a tak vznikla komunita žijící řeholním životem. Toto společenství dalo vznik ošetřovatelskému řádu Milosrdných bratří, který se pak velmi rychle rozšířil po celém Španělsku, Itálii a téměř všech kontinentech světa.

Dnes působí Milosrdní bratři ve 47 zemích světa a se svými 35 tisíci spolupracovníky slouží nemocným v 226 zdravotnických a sociálních zařízeních. Vedle nemocnic a ústavů zřizují v poslední době hospice pro smrtelně nemocné nebo umírající, kde jsou podmínky pro to, aby mohli s pacientem trávit poslední chvíle života jeho nejbližší.

Dílo sv. Jana z Boha se i v naší zemi pozvolna rozvíjí. S Milosrdnými bratry se dnes můžeme setkat v Brně, Letovicích a Valticích. 8. března je den, kdy v roce 1550 zcela vyčerpán službou nemocným odchází s objímajícím křížem v rukou ke své velké Lásce - trpícímu Kristu - na věčnost. Kéž je letošní rok, kdy si připomínáme 500 roků od jeho narození, příležitostí k zamyšlení, jak může každý z nás pomoci trpícím, nemocným, postiženým a opuštěným, kterých je kolem nás mnoho. Nepřeslechněme jejich volání. Čekají na nás!

Hubert Podsedník

SETKÁNÍ

Praha: V sobotu 8. dubna pořádá Arcidiecézní centrum mládeže ve spolupráci s občanským sdružením Pyramida Arcidiecézní setkání mládeže s biskupy od 9 do 17 hodin. Místem konání je Stavební učiliště Praha 9 - Hrdlořezy. Všichni jsou srdečně zváni jménem otce kardinála Miloslava Vlků. **ACM**

VÍKENDOVÁ SETKÁVÁNÍ

Plzeň: Z pocitu potřeby nabídnout ženám - matkám možnost vybočení z běžného koloběhu vznikla víkendová setkávání maminek. Nabídka byla určena především ženám, které jsou již delší dobu doma s dětmi a nemají mnoho možností navštěvovat pravidelně společenství či účastnit se exercicií, ale také pro každou matku, která se potřebuje zastavit, načerpat sílu a povzbuzení. Zatím se rozběhla setkávání dvou skupin, další takové pro nové zájemkyně se bude konat na rokcanské faře 17. - 19. února.

LEKTORÁT A AKOLYTÁT

Praha: V neděli 19. února při dopoledních bohoslužbách v katedrálách české církevní provincie byli bohoslovci prvního a druhého ročníku Arcibiskupského kněžského semináře v Praze svými biskupy pověřeni službou lektorů a akolytů. Dnes jsou v církvi ustanovené právě tyto dvě služby ve vztahu ke službě Božího

Neoznačené zprávy na této straně:
TISK ČBK Praha, P. Miloslav Fiala a Daria Kalcovská.

slova a eucharistie. Přijímají je budoucí jáhnové a kněží, ale mohou být svěřeny také těm laikům, které biskup povolá, aby kromě svého poslání laika ve světě pomáhali také ve službě farnímu společenství.

Služba lektorátu má velmi starou tradici. Lektor je ustanoven k tomu, aby předčítal Boží slovo ve shromáždění a aby působil jako katecheta a vychovatel ve věcech mládeže, tak dospělých. Akolyta vypomáhá při bohoslužbách u oltáře, je oprávněn v případě potřeby pomáhat kněžím a jáhnům při podávání svatého přijímá-

ní a rovněž při pastorační péči nemocných. Rovněž tato služba vychází z praxe prvních křesťanských staletí, kdy akolyty doprovázeli biskupa při jeho pastoračních návštěvách a přinášeli „fermentum“, t.j. malou částku proměněného chleba při papežské mši, do různých římských kostelů na znamení společenství mezi biskupem Říma a kněžími, kteří slavili liturgii v ostatních chrámech.

Lektorát v neděli obdrželo sedmáct mladých mužů a službu akolyty dvacet pět.

Z KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE

Neděle 19. února byla v Hradci Králové dnem radosti. Otec biskup Karel při dopolední slavnostní mši svatě pověřil čtyři bohoslovce službou lektora, pět službou akolyty. Pět bohoslovců pak přijal mezi kandidáty jáhenství a kněžství.

V homilii jako hlavní téma rozvedl problematiku svobody a pluralismu v dnešní církvi spolu s poslušností vůči papeži a biskupovi a jednou, až budou kněžími, i věřících vůči nim.

„Poslušnost a autorita v církvi začíná nasloucháním, dialogem. Konečné slovo mají ale mít nástupci apoštolů. Křesťan, který jejich slovo přijímá s důvěrou v sílu charismatu představeného a ve vedení Duchem svatým, zbytečně nevyčerpává svou energii v dnešních extrémně odlišných a subjektivních názorech. Je pak schopen konat mnoho dobra a jeho jednání je zdrojem poehnaní i pro druhé.“

V rodině - fyzické i duchovní -

i když existuje velká svoboda, vzájemná láska a účast na spolurozhodování, hlavní slovo má přece jen otec. Pokud ze strany dětí není ochota naslouchat moudrým radám druhého, když rodiče vyčerpají možnosti dialogu, je zde i jejich právo jednat přes všechnu dobrotu srdce razantněji. To vše má vést k dobru a prospěchu všech, hlavně těch, které vychovávají.“

V závěru dva z bohoslovců poděkovali svému ordináři za přijatá pověření a požádali o modlitbu, aby seménko milosti a charismatu, které do nich bylo vloženo, vyrostlo v strom a přineslo bohaté plody. Otec Karel tlumočil dojmy a pozdravy ze setkání biskupů v Castel Gandolfo spolu s pozhnaním Svatého otce. Po bohoslužbě kleriky s jejich nejbližšími pozval do biskupského apoštolského domu ke společnému polednímu agape.

-bhk-

KONFERENCE OSN

Bratislava: Kardinál A. L. Trujillo, prezident Papežské rady pro rodinu, je v čele vatikánské delegace na závěrečné konferenci Spojených národů k Roku rodiny konané v Bratislavě. Vatikánská delegace zdůraznila, že Svatý stolec se chce aktivně účastnit projektů a akcí v rámci letošního Roku tolerance.

Slovenský prezident Michal Kováč zdůraznil v rozhovoru s kardinálem Trujillem a vedoucím stálého zastoupení Vatikánu u vídeňských kanceláří OSN Mons. M. Zenarim svůj velký zájem na dobrých vztazích mezi Vatikánem a jeho zemí a vyslovil přání po posílení křesťanství na Slovensku. Papež Jan Pavel II. navštíví Slovenskou republiku 1. a 2. července.

PAPEŽ - MAĎARSKO

Vatikan: Maďarský prezident Arpád Göncz pozval při své soukromé

navštěvě Vatikánu papeže Jana Pavla II. k druhé navštěvě země.

ZEMŘEL FILOZOF

Švýcarsko: Mezinárodně renomovaný katolický filozof z dominikánského řádu P. Josef Bochenski OP, zemřel 8. února ve věku 93 let ve Fri bourgu. Byl jedním z nejvýznamnějších znalců marxistické filozofie. Jeho vrcholným dílem je práce „Formální logika“, dále vydal 20 svazků spisu „Societika“ a „Příručku světového komunismu“. Byl zakladatelem Institutu sovětologie v Kolíně.

PAPEŽ SE SETKÁ S DĚLNÍKY

Itálie: Tradiční setkání papeže Jana Pavla II. s dělníky na svátek sv. Josefa 19. března se v tomto roce uskuteční v jihoitalském městě Agnone, které leží 200 km od Říma. Papežova návštěva v průmyslových střediscích na svátek patrona pracujících se stala již tradicí.

PRVNÍ KATOLICKÝ ČASOPIS NA SIBIŘI

Sibiř: Na Sibiři vyšel první katolický církevní časopis. Šéfredaktorem je italský kněz Paolo Pezzi. V pozdravném poselství popisuje apoštolský administrátor na Sibiři J. Werth problémy největší diecéze světa, která má rozlohu 12 milionů km² a žije v ní na 150.000 katolíků. Přibývají však stále nové farnosti.

ŽIDÉ PROSÍ O ENCYKLIKU PROTI ANTISEMITISMU

Vatikan: Americký židovský výbor poprosil při audienci ve Vatikáně papeže Jana Pavla II., aby uveřejnil encykliku proti antisemitismu. Katolická církev by v ní měla slavnostně odsoudit každou formu antisemitismu. Mluvčí výboru to sdělil novinářům. Jeho zástupci rovněž navrhli papeži spolupráci židovských a katolických historiků ve vatikánských archívech o době holocaustu.

SLOVENSKO A BISKUP HRUŠOVSKÝ

Bratislava: Papežova návštěva začátkem července může změnit „rozpoložení rezignace“ obyvatel Slovenska. Tento názor vyslovil biskup Dominik Hrušovský, předseda církevní komise pro přípravu papežovy návštěvy, v rozhovoru s Kathpresssem. Mezi Slováky se šíří pocit, že „za komunistů bylo lépe“ a že s pádem starého režimu se objevila kriminalita. „Návštěva Jana Pavla II. bude v této těžké situaci povzbuzením,“ zdůraznil biskup. Slovenská církev očekává „obnovu morálního povědomí“, „bratrské posílení biskupů“ a „nové podněty pro duchovní povolání a pro křesťanský rodinný život“.

Generální sekretář Konference biskupů Slovenska se kladně vyjádřil o předsedovi vlády Vladimíru Mečiarovi. Spolupráce církve s ním je „v praktických věcech velmi dobrá, vždy se našla společná řeč“. Zákon o vrácení zabaveného církevního majetku byl uzákoněn v dřívějších vládních obdobích Mečiara stejně jako zavedení povinného vyučování náboženství nebo etiky na základních a středních školách. Mečiar má ve svém nynějším programu i finanční zrovnoprávnění církevních škol se státními. V poslední době předložil předseda vlády v parlamentu návrh na znovuzřízení katolické univerzity v Trnavě, sdělil Hrušovský.

Církev dává pozor, aby se „nedostala do závislosti na státu“, a Mečiar si

nekladl žádné protipodmínky. K diskusím o mši, kterou sloužil v budově vlády, biskup prohlásil, že ho o to požádal předseda vlády. „Měl jsem snad tuto prosbu odmítnout?“ zeptal se biskup. Nynější vláda se ujala moci právoplatně a demokraticky. Touto bohoslužbou vládu „neschválil“ (to je věc parlamentu), ale modlil se za ni a připomněl ministrům „jejich odpovědnost před Bohem“.

Ke kritickému postoji Západu vůči Mečiarovi řekl Hrušovský, že metody jeho politického boje jsou „částečně tvrdé“. Ale v Mečiarově straně jsou také „velmi rozumní křesťané“, od nichž si předseda vlády snad dá poradit. Západ nezná Mečiara dobře a Slovensko má v zahraničí „nepřátele“, kteří šíří o zemi a její vládě záporné zprávy.

Jak biskup sdělil, probíhají přípravy na papežovu návštěvu v úzké spolupráci s vládou. Papeže nepozvala jen biskupská konference, ale i prezident republiky. Na otázku, zda dosud chybějící konkordát mezi Slovenskem a Vatikánem bude uzavřen do této návštěvy, biskup odpověděl, že to považuje za nepravděpodobné. Apoštolský nuncius v Bratislavě arcibiskup Luigi Dossena navrhl, aby místo obsáhlého konkordátu byla nejdříve uzavřena dohoda o jednotlivých otázkách jako o duchovní správě v armádě, o katolických školách, o vyučování náboženství, financování

církve a oddělení církve od státu.

Podle biskupa Hrušovského se plánuje i reorganizace ve slovenské církvi. Biskupská konference odsouhlasila návrh na zřízení kromě Trnavy druhé církevní provincie se středem v Košicích. Změna hranic diecézí byla sice v dohledné době zamýšlena, ale biskupové ji zatím zamítli. Plánuje se také přejmenování trnavské arcidiecéze, na jejímž území leží hlavní město, na „bratislavsko-trnavskou“, přičemž není zatím rozhodnuto, kde bude sídlit arcibiskup.

Otázka dorostu je zatím podle biskupa uspokojivá. Počet nových studujících v kněžských seminářích je vysoký, loni asi 30 v Trnavě a 40 v Košicích. Na teologické fakultě v Bratislavě studuje na 400 laických teologů. Větší problémy jsou u řádového dorostu. Chybějí rovněž kvalifikovaní profesori teologie. Slovenská církev nemá například žádného habilitovaného dogmatika nebo biblistu. Bude trvat ještě několik let, než nabídka v tomto ohledu bude dostatečná.

V duchovní správě maďarské menšiny na Slovensku vidí biskup problém malého počtu kněžských povolání. Ale mnoho slovenských kněží se naučilo maďarsky, takže maďarští katolíci mají možnost navštěvovat bohoslužby v mateřské řeči, zdůraznil biskup Hrušovský.

TISK ČBK Praha

H R A N I C E C Í R K E V N Í P R A V O M O C I

Řím: Ve století emancipace nemůže rozumný člověk nic namítat proti tomu, aby také ženy měly přístup ke kněžskému svěcení. Diskuze, která se na toto téma již delší dobu ve sdělovacích prostředcích vede, vyvolává zmatek a pochybnosti i v myslích pravověrných věřících katolíků. Proto bylo这件 nutno, aby zasáhla nejvyšší autorita - učitelský úřad církve a nově připomněl podstatný obsah tradice.

V apoštolském listě „*Ordinatio sacerdotalis*“, který byl uveřejněn v loňském roce, papež Jan Pavel II. znovu a velmi kategoricky vyloučil možnost kněžského svěcení žen. Ve stejném duchu bylo již koncipováno prohlášení Kongregace pro nauku víry „*Inter insigniores*“ za papeže Pavla VI. v roce 1976. Jeho ústřední myšlenka zněla: „*Církev, která chce zůstat věrna příkladu Pána, nepřipisuje si pravomoc připustit ženy ke kněžskému svěcení.*“ Touto větou se přiznává církevní úřad k primátu poslušnosti a k hranici církevní autority. Církev a její učitelský úřad nemají autoritu ze sebe, nýbrž od Pána,

Církev se otevřeně a jednoznačně vyslovuje o hranicích své pravomoci. Kněžství je podle katolické víry svá-

rostí, to znamená, že to není něco jí vynalezeného z pragmatických důvodů, nýbrž něco, co jí dal samotný Pán, co proto nemůže libovolně přizpůsobovat, nýbrž v pokorné věrnosti jen předávat dál. Papež se stává jen garantem poslušnosti.

Tímto rozhodnutím sleduje církev předobraz Krista, který za apoštoly vyvolil jen muže, stejně jako praxi církve a jejího učitelského úřadu, podle nichž jsou ke kněžskému úřadu připouštěni jen muži. O tomto rozhodnutí nelze dál diskutovat.

Nepřipuštění žen ke kněžskému svěcení neznamená nějakou diskriminaci ženy a zlehčování její důstojnosti, konstatuje Jan Pavel II. Poukázal na příklad Mariin, která je sice Matkou Boží a církve, avšak nedostala nějaké vlastní poslání jako apoštolové. Způsob Kristova jednání nespočívá v sociologických nebo kulturních motivech tehdejší doby. Pravý důvod tkívá v tom, že Kristus to tak ustanovil, že vybavil církev základní ústavou a teologickou antropologií, podle kterých se pak v budoucnosti církevní tradice orientuje, praví se v dokumentu.

Evangelia a Skutky apoštolů vy-

povídají, že povolání dvanácti apoštolů následovalo podle odvěkého plánu Božího. Kristus vyvolil ty, které chtěl (Mk 3,13-14; J 6,70) a učinil tak společně s Otcem skrze Ducha svatého (Sk 1,2), když strávil noc na modlitbách (Lk 6,12). Proto církev uznala při připouštění ke kněžskému úřadu jako stálou normu způsobu jednání svého Pána, když si zvolil dvanáct mužů, které učinil základem své církve. Apoštolové činili totéž, když si vybírali své spolupracovníky, kteří pokračovali v jejich díle.

V apoštolském listě „*Ordinatio sacerdotalis*“ nejde o novou dogmatickou formulaci, nýbrž o papežským učitelským úřadem s konečnou platností vyhlášenou doktrínu, jde o jistotu pravého učení, praví se v komentáři vatikánského deníku L'Osservatore Romano. Nikdo, ani nejvyšší církevní vedení nemá autoritu připustit ženy ke kněžskému svěcení. Pro eumenický dialog neznamená apoštolský list nějakou překážku, nabízí spíše všem křesťanům příležitost prohloubit pochopení biskupského a kněžského úřadu.

TISK ČBK Praha

ZÁVĚRY (2)

Statisticky prokazatelným způsobem se šíří zhoubné ovoce např. na půdě Věčného města. Zprávy o narůstajícím počtu posedlosti ďáblem v Římě připsuje socioložka Cecílie Gatto Trochi sílícímu vlivu Nového myšlení. Podle jejích průzkumů šíří se ve Věčném městě silně novopohanství, a to v měřítku, které překračuje průměr jiných měst a jiných zemí. V bezprostředním okolí Říma působí deset parapsychologických center, kolem 40 esoterických lóží, 35 ufologických skupin a 31 tajných náboženství. Nejméně 10 000 Římanů je okouzleno pohanskými obřady k počtě antických bohů a bohyň. V prastarém kostele sv. Klementa vedle Kolosea scházejí se Metrasovi učedníci k uctívání býka. Také Merkur, Venuše a Isis nacházejí stále více přívrženců. Společenství „OTO“ shromažďuje věřící Altmestra Crowleye, který je znám na celém světě svým orgasticko-satanským kultem. V domě lásky odpadlého kněze Bernardiniho se konají černé mše a sadistické sexuální rity, proti kterým již několikrát zakročovala policie. Úsilí duchovních, kteří se snaží zabránit tomuto vývoji, stojí v cestě vliv některých teologů, kteří zatemňují nebo zcela popírají existenci ďábla a pekla.

Bezvýhradní vyznavači Nového věku roztroušení po celém světě, výrazně soustředění ve Findhorn centru a v kalifornském Esalenu původně nespěchali se zveřejněním svým doktrín a plánů, ale od r. 1975 vystupují postupně na veřejnost, nejdříve s radikálními mírovými návrhy, pak s kritikou tradičních náboženství a konečně se svými alternativními plány, které vyvolaly zájem v mnoha vrstvách společnosti. Po deseti letech propagace Nové éry a Vodnářova sametového spiknutí jim sebevědomí natolik narostlo, že se pokusili o Silvestrov-

ské noci 1986 vytvořit silou své společné meditace „silové pole“ pro vznik nového světového a kosmického pořádku. Předepsaná „modlitba“ začínala prvními verši knihy Geneze a po probuzení „božského sebevědomí“ končila výzvou ke zničení tradičních náboženství. Od té doby se pokračuje v propagační kampani všemi dostupnými prostředky. Jsou to především:

záplava publikací o orientálních náboženstvích, pohanských kultech, spiritismu, okultismu, léčitelství, mantice a čarodějnictví, o ufologii a novém celosvětovém náboženství

šíření nové hudby, jednak sféricko-mystické, jednak satansko-brutální a programů na podprahové ovlivňování lidského vědomí

rozhlasové a televizní programy řízené PCI (Population Communications International), zaměřené na systematické prosazování umělých potratů, genetikých manipulací, umělého oplodňování a euthanasie

nabídkou výcvikových kursů, autoprogramů a guruů pro zvládnutí meditačních a okultních technik, rozšiřování vědomí, probouzení tajných sil, šamanských praktik schopností ovládat vědomí jiných lidí, které se staly předmětem bezostyšného byznysu

pronikání do vládních i nadvládních organizací včetně OSN s cílem prosazovat programové cíle Nového věku

K neuvěřitelným úspěchům předchozích dvou tragických utopií patřila skutečnost, že se jim podařilo získat na svou stranu značný počet vědecké i kulturní inteligence. Nejinak je tomu u této třetí nejfantastičtější utopie. Jejimi oporami jsou špičky vědecké inteligence: fyzikové David Bohm, autor teorie celopohybu a kritik kvantové mechaniky, Davie Peat, Fritjov Capra a Karl Werner Heisenberg, autor maticové mechaniky a ob-

jevitel zásady neurčenosti, botanik Rupert Sheldrake, vyznavač skrytého pořádku ve spojení s vitalismem, chemik Albert Hofmann, vynálezce látky LSD, celá plejáda psychologů a hlubinných psychiatrů (Michel Foucault, Ronald D. Laing, představitel antipsychiatrie, Anton Artrod, autor manifestu Konec éry křesťanství a Divadla krutosti, Carlos Castaneda, šířitel šamanismu a český exulant Stanislav Grof, vynálezce holotropního dýchání, J. S. Boeln, John Perry a další). Pro mnoho vědců a umělců, mezi které se s úspěchem prosazují i nejpodivnější šarlatáni, se stalo ctí usilovat o etiketu „New Age Movement“.

Podle dosavadních historických zkušeností největší katastrofy připravily lidstvu pokusy o realizaci utopií, do jejichž čela se postavil silný, často duševně chorý jedinec. V tom je velká hrozba utopie Nového věku: takový šílenec se může kdykoliv objevit a použít vhodného násilí k sjednocení všech lidí na platformě nového celosvětového náboženství. Kdo se totiž nepřipojí, ruší potřebné „silové pole“! Ideologie Vodnáře je na jednu stranu namířena proti institucím sekulárního i církevního charakteru včetně instituce rodiny, na druhou stranu tenduje k vedení silné ruky, které se projevuje v osobách guruů a vůdců některých sekt. Tendence k rušení a postupnému rozpouštění státních a národních jednotek v celosvětových celcích, ekonomické a finanční sjednocování, nadvláda anglického jazyka a pronikání jeho terminologie směřují k vytvoření systému, kdy celosvětová ekonomická i politická moc se soustředí v jedné ruce a vytvoří tak bezkonkurenční mocenský monopol, kterému v jeho plánech a projektech v duchu vodnářské ideologie nebude stát nic v cestě. Bude to znamenat konec křesťanské kultury, konec demokracie a konec civilizace.

(Pokračování) -Iš-

BUĎ DOBRÝ

(7 .)

U Augusta Comta čteme: „Každé vznešené a ušlechtilé úsilí rozumu směřuje k tomu, aby dobylo vítězství lásce všech.“ Gaston Davensy říká, že „srdce - rozuměj dobrota - je jedna z nejkrásnějších stránek rozumu.“ A jiný psycholog, Dumas mladší, tvrdí, že „i když je možné být dobrý bez zvlášť vynikajícího nadání, není možné, aby člověk byl opravdu moudrý, aniž by byl dobrý.“ Ve Starém Zákoně Muž moudrosti nás vybízí, „abychom poznali svého bližního“, a žal-

mista praví, že „je šťastný ten, kdo rozumí ubožákovi a nuznému“, jakoby pochopení bídy zahrnovalo v sobě všechny projevy dobroty.

Není to malá zásluha, pochopit bytost tak záhadnou, jako je člověk, zvláště pak člověk, který trpí.

Připadá nám plný protikladů a neklidu, zdá se nám, jakoby měl mnoho různých tváří. To by však byl jen soud povrchní a nespravedlivý.

Nutno jít hlouběji.

Pod vnější podobou pak najdeme často to, co činí i trpícího člověka váženým a hodným úcty.

Je však nutno sestoupiti do hloubky duše jako dobrý, bystrý pozorovatel.

Lidský život je obrazem i některých slabostí. Tyto chyby můžeme posuzovati velmi různě, podle toho, díváme-li se na ně očima zákona, nebo vážíme-li je na vahách svědomí člověka. Rozum omezený bude je ➤

ovšem měřit pouze zákonem, a tak se stane neúprosným soudcem.

Člověk rozumný, jenž se snaží podobat se ve svých soudech Bohu, bude spíše pátrat po tom, jak se tyto slabostijevily ve svědomí druhého.

Uváží polehčující okolnosti a bude mnohem shovívavější.

Rovněž se tak můžeme dívat různým způsobem na bolest, obzvláště duševní.

Jenom jemný duch pronikne až na dno duše trpícího člověka a tam stane nad propastí bolesti a zla, jež se navenekjevily jen velmi nejasně.

Tam pod stínem ostychu najde skryté rány, tam zaslechne vzlyk, který tryská z utajených hloubek.

Je velkým darem, který můžeme dáti trpícímu, už to, že jej chápeme.

Kdo je chápán, nese snáze své bolesti, jako by byl zbaven tíživého břemene.

A nahlédneme-li pak sami ještě hlouběji do jeho duše a vidíme-li více, než nám říkají jeho slova a poznali-li jsme i to, co on nedovedl vyjádřit, tu pocítujeme nevyslovitelné štěstí. Pod bolestmi a utrpením, které trpícího člověka drtí, zůstala mu přece mravní síla.

Pocítujeme jako sladkost vědomí, že kromě Boha je ještě někdo, kdo ho vidí, kdo ho chápe, kdo si ho váží a jej miluje.

Soucit je základní hnutí dobrého srdce.

Čím hlouběji jsme dojati, tím šlechetnější a trvalejší budou projevy naší dobroty.

Bolest druhého nás však dojímat jen potud, pokud ji poznáváme, ať už je naše citlivost jakákoliv.

Povrchní pohled na bol nás přirozeně rozechvěje jenom nepatrně.

Hluboké zahledění do ran bližního se nás dotýká až v nejzazších hloubkách srdce.

Rozum tedy pomáhá dobrotě velmi vydatně. Čím více poznává utrpení druhého, tím více šlechetných citů zaněcuje v jeho duši.

Ale jinak přispívá rozum k rozvíjení dobrých vloh srdce.

Z myšlenek J. Guiberta
(pokračování)

OBNOVENÉ A ÚČINNÉ HLÁSÁNÍ EVANGELIA VYŽADUJE SILNOU SPIRITUALITU SPOLEČENSTVÍ

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk představil 16. února Sv. otci skupinu biskupů - přátel hnutí Focolare ze 36 zemí (mezi nimi arcibiskupa Graubnera, metropolitu moravského) a mimo jiné řekl: „Přišli jsme, abychom dosvědčili a prožili hlubokou jednotu, která nás spojuje s Vámi.“

Sv. otec po přivítání řekl: „Je to důvod k vděčnosti Pánu za to, že početná skupina pastýřů různé proveniencetouží posílit účinnou a citovou kolegiální a může prožít chvíli důvěrné jednoty s Petrovými nástupci. To mi také dává příležitost, abych uvedl do správného světla vztah mezi bratrskou a hierarchickou dimenzí biskupského kolegia.“

„Spiritualita společenská nebo kolektivní“ - toto téma letošního shromáždění vás přivedlo k prohloubení základního hlediska křesťanského povolání. Pán Ježíš ve skutečnosti nepovolal učedníky k individuálnímu následování, nýbrž nerozlučně osobnímu a společenskému. A platí-li to pro všechny pokřtěné, tím spíše a zvláště

pro ty, které on vyvolil, „aby byli s ním a také aby je poslal kázat“ (Mk 3,14-15), to jest pro apoštoly a jejich nástupce biskupy.

K titulní fotografii

Církev, obraz Nejsv. Trojice, je tajemství společenství a svátost jednoty (srv. Lumen gentium 1). Společenství mezi jejími členy je prvotním a hlavním znakem, který přispívá k tomu, aby svět mohl uvěřit v Krista (srv. Jan 17,21). Být jedno v Kristu je tak říkajíc první a stálou formou evangelizace, kterou křesťanské společenství vykonává.

Naše doba si žádá novou evangelizaci. Vyžaduje tudíž se zvláštní silou a naléhavostí odpověď na toto původní osobní a církevní povolání: vytvořit v Kristu „jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32). Obnovené hlásání evangelia nemůže být důsledné a účinné, není-li provázáno silnou spiritualitou společenství, přetavenou v modlitbě, v horlivé askezi a ve vzá-

jemných každodenních vztazích.

Toto všechno, moji draží, nabývá ještě větší důležitosti s výhledem na jubilejní rok 2000. Příprava na tuto událost byla fakticky zahájena - jak jsem napsal v apoštol. listě Tertio millennio adveniente - druhým Vatikánským koncilem (srv. č. 18). A také tato vaše setkání, inspirovaná koncilním duchem, přispívají k přípravě „onoho nového jara křesťanského života, jež má nastat při Velkém jubileu, budou-li křesťané učenliví k působení Ducha svatého“ (tamtéž).

Zvláště prohlubováním spirituality jednoty připravujete se k lepší spolupráci s Duchem svatým, božským kvasem jednoty Božího lidu a veškerého lidstva.

Svolávám hojnost darů Ducha svatého na vaše setkání, na každého z vás a na všechna pole vaší působnosti a uděluji vám ze srdce na důkaz obnoveného společenství své apoštolské požehnání.“

L'Osservatore Romano,
(přel. František Mrtvý)

Z POUTNÍCH MÍST

Medugorje 15. 2. 1995
Pochválen buď Ježíši!

* „Tábor a Hermon křičí radostí Tvému jménu“, říká žalm... Dodala bych: „Podbordo a Křiževac křičí tvé poselství, Marial!“ Ano, kopce se pokryly sněženkami dychtivými slunce, ale letos v takové hojnosti, jako by chtěly ilustrovat poslední poselství: „Otevřte dveře svých srdcí Ježíšovi, jako květ se otevírá slunci.“ Každý den je chodím pozorovat, a ony mi hovoří o mé životní potřebě, o mé touze po Ježíšovi.

* Už to tu máme: P. Petar odešel do Švýcarska. Když jsem se ptala Mirjany,

proč zvolila k uveřejnění svých tajemství právě jeho, odpověděla mi: „Protože má velmi dobré srdce. Je to on, který se zde nejvíce stará o chudé.“

Jako všichni vidoucí Mirjana má jasné vědomí úlohy kněží, vždyť Panna Maria se o ně stará zvláštním způsobem. Řekla jí: „Dnes je to pro kněze neskutečně zůstat věrnými; musíte je podporovat svou modlitbou a nesoudit je, musíte je milovat a poskytovat jim svou pomoc.“

Z druhé strany Mirjana je si víc než kdo jiný vědoma satanova zuření proti církvi a jeho aktivní vůle zničit ji. Ona to je, která se jednou ocitla s ním tvář v tvář, zatímco čekala Gospu. Byl to vel-

mi krásný mladý muž, ale měl červené oči (je omyl, co někteří říkají, že se jí zjevil „převlečen“ za Pannu Marii). A jak na vše reaguje dnes? Je to velmi zajímavé pozorovat, vždyť je to úplně v duchu Medugorje: Mirjana nechce dělat žádná prohlášení o roli satana v naší době, ale naopak se soustřeďuje na to, aby ho konkrétně přemáhala v každodenním životě. Ne náhodou se její přímlyvy týkají především nevěřících, vždyť - jak říká - „modlit se za ně, to je zároveň zabránovat zlu pro náš vlastní život, chránit budoucnost našich dětí“.

Číhat na sebemenší oběť, kterou je možno přinést, modlit se růženec srd-

cem, dbát, aby ve všech věcech „naším jediným prostředkem byla vždy láska“, v pokoji a pokoře - hle, jak každý z nás může pomáhat Panně Marii vyháňet satana z jeho tvrzí. Co se týká hlubokých ran, jimiž církev trpí, Panna Maria nám dala lék už v r. 1982: „Vyzvěte lidi, aby se zpovídali každý měsíc, hlavně o prvních sobotách... Měsíční sv. zpověď bude lékem pro církev na Západě.“

Je dobré to připomenout vzhledem k vlnám, které prostřednictvím médií bijí proti Sv. otci a skále víry, kterou představuje: Gospa dává do našich rukou správné zbraně pro opravdová vítězství.

* P. Slavko se vrátil šťasten z Jižní Ameriky. Má v úmyslu navštívit Afriku, pokud možno s Vickou.

* Lidi zde a celou Itálii vzrušuje jeden fenomén: socha Panny Marie přivezená z Medjugorje do blízkosti Říma, začala tam prý prolévat krvavé slzy (2. 2. 1995 v Civitavecchia). Je třeba dokončit analýzy a zůstat otevření. Mnozí překvapeně říkají: „Proč by jedna socha Panny Marie přistála v Římě, aby tam prolévala krvavé slzy?“ Dobrá otázka, ale nemá cenu klást ji vidoucím, protože ti odpoví: „Modlete se a v modlitbě Panna Maria osloví vaše srdce.“

* Drahá Gospo, svět hoří - přimlouvej se neúnavně!

Sr. Emanuela

OSLAVY SV. ANTONÍNA V PADOVĚ

Itálie: V Padově byly zahájeny oslavy u příležitosti 800. výročí naro-

zení sv. Antonína z Padovy, který je i v dnešním světě jedním z nejvíce milovaných a uctívaných světců. Svatý otec Pavel VI. nazval jemu zasvěcenou baziliku v Padově „duchovní klinikou“, Jan Pavel II. „mezinárodní svatyní“. Protože sv. Antonín se narodil v Portugalsku, oslavy byly zahájeny za přítomnosti lisabonského kardinála A. Ribeira a skončí 8. prosince tohoto roku. Svatý otec Jan Pavel II. ve svém poselství k tomuto výročí vyslovuje přání, aby sv. Antonín svým příkladem a svou přímlovou povzbudil křesťany naší doby chtít dosáhnout vrcholu víry a svatosti.

TISK ČBK Praha

Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži

přijme pro školní rok 1995/96 učitele angličtiny, němčiny a češtiny. Nabízíme příležitost podílet se tvořivým způsobem na výchově nové křesťanské generace, možnost stravování a ubytování ve škole, případně i získání bytu.

Zájemci hlase se do 24. 3. 1995 na adrese: Arcibiskupské gymnázium, Pilařova 2, 767 01 Kroměříž

PERLA MORAVY - BLAHOSLAVENÝ JAN SARKANDER

15. část

„Koho hledáte? (Jan 18,4)

(Jan Sarkander zatčen)

Na druhý den ráno - ve čtvrtek dne 6. února 1620 - hlásily holešovské stráže, že se k městu přibližuje polské vojsko. Farář Sarkander dal smluvné znamení zvonem, oblékl si bohoslužebná roucha a s Nejsvětější svátostí v rukou vyšel z chrámu. Farníci se k němu přidávali. Muži a ženy, staří i mladí, rodiče s dětmi. Šli vážně městem. I někteří nekatolíci se k nim připojili.

Kousek za městem, když už bylo vidět první čety, se zastavili. Když polští zvědové zjistili, proč ten průvod, shlukli se ke knězi, seskočili s koní a klaněli se Nejsvětější svátosti. Věru, podivný lid. Zbožnost svého národa si zachoval, ale současně při svém válečném řemesle se nešťít ani největších ukrutností. Sarkander zanořil „Salvum fac populum tuum, Domine - Pane zachraň svůj lid“. Vojáci vpadli do zpěvu mocným hlasem, pak se vyhoupli na koně a ujížděli dále k Vídní.

Holešov byl zachráněn. Ale Sarkandrovi se to zachránění stalo počátkem zkázy. Jeho nepřátelé, nepřiznávají katolické víře, si začali říkat: „Jak to, že lisovčáci Holešova ušetřili? Že byl s nimi Sarkander domluvený!

Kdo ví, co vlastně v Polsku dělal! Je zrádcem vlasti a měl by být vydán!“ Přání je otcem myšlenky. A Sarkander se právem obával, že nepřátelé svou myšlenku uskuteční.

Začal se skrývat. Ve stodole, ve stáji, v márnici. Až se zpráva o holešovském případě dostala do Brna, kde stavové holdovali králi Fridrichu Falckému. Byl tam i pán Bítovský, jenž byl právě jmenován zemským sudím. Jeho se ty zprávy zvláště dotkly, protože jeho statky byly od lisovčáků poškozeny. Uvěřil podezření, že Sarkander je původcem kozáckého vpádu na Moravu. Na stavech vymohl rozkaz, aby se všichni katolíci farář z okolí Holešova dostavili do tří dnů do Brna.

Sarkander správně vycítil, že hrot rozkazu je namířen proti němu. Utekl na tovačovský zámek, odkud pocházela Lobkovicova manželka, paní Anna Eliška ze Salmů. Potom se skrýval v tovačovském lese. Tam jej vyptával pes řezníka z Troubek. Tam byl zatčen a odveden do Olomouce.

Vedli ho městem, vedli ho špalírem zvědavců, protestantů i katolíků. Jedni mu spílali, druzí se tiše modlili. A brána městského vězení se za ním zavřela. Co mohl čekávat kněz, nařčený z vlastizrady?

Jakým myšlenkám se oddával? - „Můj Bože, jsem tu dobře? Jsem teď zde na svém místě? Jistě mnozí řek-

nou: Neměl se do ničeho míchat. - Ale vždyť já jsem nechtěl nic než tvoji oslavu, Pane, cítím, že jsi nablízku. Tebe obvinili, že podvracíš národ (Lk 23,2), že pobuřuješ lid svým učením (Lk 23,5), nazvali tě zločincem (Jan 18,30) a svědcem (Mt 27,63). Buď přímě, Pane. Bude mi úzko. Možná, že budu mít blízko k tvé modlitbě: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil... Lidu jsem na smích a na posměch luze... nevzdaluj se tolik ode mne, Pane, spáso má, přispěchej mi na pomoc“ (Zalm 21).

Hned po uvěznění vytvořili stávkové soudní komisi, která měla Jana Sarkandra vyslýchat. V komisi bylo šest protestantských pánů, mezi nimi i pan Václav Bítovský, a z městské rady olomoucké další tři, rovněž protestanté. Při každém výslechu měl být přítomen z úřední povinnosti městský sudí Jan Scintila. Ten jediný byl katolík.

Jan Scintila! Jaké to bude shledání! Kdysi - před 24 roky (1596) - byl jako starosta studentské mariánské družiny takřka Sarkandrovým učitelem. Nyní bude očitým svědkem kněžské zralosti svého někdejšího svěřence. A sám se stane jeho žákem a obdivovatelem. Později pak panu kardinálu Dietrichštejnovi to mučení Jana Sarkandra podrobně vypíše.

Mons. Erich Pepřík

Tak je tomu i v dnešní době. Církev se dnes zamýšlí nad tajemstvím Krista a nad svou vlastní podstatou a objevuje při tomto zamyšlení u kořene tajemství Krista a jako dokonalý obraz sebe samé ženu - Pannu Marii - která je zároveň Matkou Kristovou i Matkou církve. Hlubší poznání úkolu svěšeného Marii vedlo k radostné mariánské úctě a k pokorné adoraci Božího záměru, který chce, aby i v Boží rodině - to jest v církvi - byla přítomna, podobně jako v kterémkoliv rodinném společenství, Žena, která by ve skrytu a v oddané službě o ni pečovala a „ochraňovala dobrotivě její kroky až do chvíle příchodu slavného dne Páně“⁶.

Změny, k nimž v našich dnech došlo v sociálních vztazích, ve smýšlení, v uměleckém a literárním vyjadřování, ve společenském styku, ovlivnily také výrazy náboženského smýšlení. Některé vžitě formy zbožnosti, které byly ještě nedávno považovány za normální projev náboženského citění jednotlivců i křesťanské společnosti, jsou dnes pocíťovány jako nedostatečné nebo nevhodné, protože

příliš závisejí na společenských a kulturních podmínkách minulosti. Proto mnozí hledají nové formy, jak vyjádřit nezměnitelný vztah mezi tvory a Stvořitelem, mezi dětmi a Otcem. To může někoho na čas zmást; ale ten, kdo o těch věcech uvažuje s důvěrou v Boha, uzná, že mnohé tendence dnešní zbožnosti - na příklad tendence dávat přednost vnitřním projevům zbožnosti před vnějšími - přispívají jak k prohloubení celé křesťanské zbožnosti, tak i k prohloubení mariánské úcty. A tak i naše doba, pokud naslouchá věrně hlasu tradice a pozorně sleduje rozvoj teologie a jiných věd, přispěje rovněž ke chvále té, kterou podle jejích vlastních prorockých slov „budou nazývat blahoslavenou všechna pokolení“ (Lk 1, 48).

Domníváme se proto, že souhlasí plně s naší apoštolskou službou, pojednáme-li jako bychom s vámi rozmlouvali, o některých otázkách, týkajících se místa, které Panna Maria zaujímá v kultu církve. Těchto otázek se dotkl částečně už II. Vatikánský koncil⁷ a také my jsme o nich jednali⁸; neuškodí však, když

se k nim vrátíme znovu, abychom rozptýlili pochybnosti a především, aby se povznesla úcta k blahoslavené Panně; úcta, která v církvi pramení z Božího Slova a je vedena Kristovým Duchem.

Chceme tedy věnovat pozornost některým otázkám, které se týkají vztahu posvátné liturgie k mariánské úctě (I); předložit úvahy a směrnice, jak vhodně podporovat správný rozvoj této úcty (II); a konečně připojit několik myšlenek o obnově radostné a uvědomělejší modlitby růžence, k níž nepřetržitě nabádali naši předchůdci, a která je mezi křesťanským lidem velmi rozšířena (III).

Poznámky:

6. Votivní mše ke cti Bl. P. Marie, Matky církve, *preface*.

7. Viz II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o církvi *Lumen Gentium*, č. 66-67: AAS 57 (1965), str. 65-66: Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 103: AAS 56 (1964), str. 125.

8. Viz Apoštolská exhortace *Signum Magnum*: AAS 59 (1967), str. 465-475.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.